

Glimt fra 40 års medlemskab af Dansk Pointer Klub

80 år og hvad så?

Ja, det er et godt spørgsmål, som man plejer at sige, når man ikke har et svar. Og dog! Fremtiden kan man kun gisne om, men hvorfor skulle den ikke blive god?

Med fortiden er det helt anderledes. Mindernes bog har uendeligt mange lag.

Lige siden 'slangebøssetiden' har jeg været interesseret i jagt. Efter endt uddannelse fik jeg råd til at købe et Simson jagtgevær. Jagttegn kunne man få for små penge. Der var intet krav om prøver.

Da jeg var i Grønland, var jeg især på rypejagt uden hund. Slædehunde duede ikke til den slags jagt, hvor jeg nogle gange brugte salonriffel fremfor haglgevær.

Jeg læste en del om jagthunde og var især optaget af ruhår.

Det ændrede sig, da Jens Have kom marcherende forbi vores have ned 3 pointere. Vi faldt i snak, kom på jagt sammen, og jeg så hans pointer i felten.

I 1980 købte jeg Sif hos Thue Hansen i Haunstrup.

Jeg anede ikke noget om dressur, men læste bl.a. Arvid Johansens bog om samme. Selvfølgelig fortalte Jens mig meget, og jeg så på, hvad han nu gjorde.

Det skulle vise sig, at Sif blev en jæger af rang. Måske ikke så køn, men kompakt. Hun gik altid med næsen i sky, og hun var altid foran makkerhunden i slag.

Netop i de år havde vi et par meget strenge vintre. Vi fandt døde agerhøns, som var frosset ihjel i en klump. Bestanden var i bund, men Sif fandt altid høns. Desværre ofte i hegn, så her blev hun en absolut ekspert. Vi havde kun enkelte fasaner, og de var selvfølgelig i hegn. Det var et fedt for mig, jeg var fascineret af standen.

Jeg kom på en lokal markprøve i Daugbjerg, som gjorde en dyd af at annoncere med, at der var udsat fugle. Det lovede jo godt. Agerhønsene var udsat dagen i forvejen, og de var så at sige allesammen blevet slået af rovfugle. Sif fandt dog et par og vandt en tinpokal.

Jeg fik julelys i øjnene og så for mig et arvet vitrineskab i stuen fyldt med pokaler – jo, for jeg havde jo hørt om, at alle pointerfolk, som betød noget, havde et pokalskab.

Men, men, som årene er gået, er jeg imidlertid kommet til den konklusion, at al det 'trofæhysteri' har taget overhånd og ikke er noget at stræbe efter.

Det er Jørgen Riel, der er 'far' til udtrykket: "Det første af altings fest." Og sådan oplevede jeg min første Hovedprøve ved Mørkov. Sif fik mange rosende ord med på vejen af dommer Hans Pahle. – Hun var et talent, som vi ville komme til at høre mere til.

Ved samme prøve fandt jeg ud af, at der i hundesporten også var forskel mellem Kong Salomon og Jørgen Hattemager. – Der var meget få fugle på dagen – ingen i Sifs slip. Erik Skeels hund fik kortvarig stand 2-3 bøsseskud ude og

forsvandt så bag et hønsehus. -Skyd for s.. råbte Erik. Det gjorde dommeren nu ikke, men da hunden efter en rum tid kom tilbage, blev den lagt dæk, og der blev skudt over den. 1.præmie. Dommeren forklarede om aftenen i sin kritik, - at vi var meget forpustede, inden vi nåede op, så i skyndingen fik vi ikke skudt i situationen.

I UKK om søndagen var der tre hunde – førerne var Jens Høje, Cai Langholz og navnkundige Peter Jensen. Jens Højes hund fik en god situation, de to andre hunde løb ad hekkenfeldt til med en hare. Jens Høje soled sig, lige ind til dommer Gerhard Wolff formastede sig til at sige, at stilen ikke var så god på Jens' hund, der gik med lavt hoved. Så brød f.. løs. Sandheden var ilde hørt. Jens Høje havde i det hele taget kun blik for sine egne hunde. I de næste år måtte vi lægge ører til harske ord over den kritik i det vestjyske.

Det skal dog retfærdigvis siges, at Jens Høje var en god dommer, der om nogen mestrede at skrive kritikker i et flot sprog, der ikke var fyldt med de omsiggribende klicheer, som har vundet indpas nu om dage.

Dommerne var generelt flinke og rare i ungdomsklasse og sparede ikke på roserne. Det fik en brat ende for Sif og mig, da vi nåede til åben klasse – man kunne virkelig tale om en Doktor Jekyll – Mister Hyde effekt. Væk var smil og gemytlighed. Blikket var strengt og ordene matchede hele udstrålingen hos mangan dommer. De gik pludselig enormt meget op i at påpege fejl.

Sif og jeg var til prøve på Gl.Toftegård. Det gik rigtig godt på en høstet mark, hvor Sif slavisk fulgte halmrillerne i et stort bredsøg, naturligvis et slag foran makkerhunden. Der var ingen fugle. Men, men.. på de vidtstrakte jorder der er der også hegn. Da Sif nåede derop, gik hun med et hegn – til bunds formodentligt. Vi så hende ikke i en rum tid. Holdet gik til frokostpause på et cafeteria – vistnok kaldet 'Solsiden'- i Åbybro. Jeg kunne komme, når jeg havde fået fat i min hund. Der var ikke meget solside over Sif og mig, da vi kom luskende lige inden, man var færdig med frokosten.

"Man skal rejse sig ved det træ, man er faldet ved", hedder det sig. Det skulle Sif og jeg så gøre på en prøve ved Vildbjerg dagen efter. Dommer var gemytlig Lystrup Larsen. Sif skulle starte på en 'skaldet' stubmark – og selvfølgelig læste hun omgående den mark, her var ikke noget at komme efter, men for enden var et hegn og bagved en roemark o' la la. Her fandt hun fugl, men det gjaldt ikke, for den gode dommer ville jo have den skaldede stub afsøgt. Og så var vi ude i mørket for anden dag i træk. Jeg 'floedes.'

På den samme prøve var Jens Vandborg- omkring 65 år – med en engelsk setter, som stort set lavede alle de ulykker, der kunne laves.

-Hva' så Jens, er du til freds med dagen? spurgte Lystrup Larsen. -A' hå'sjet nøi' i dav a'll gjan' se'e, sagde Jens. Han var fortsat fuld af optimisme. Hundeeskapader ødelagde ingenlunde hans glæde og humør.

Det var den samme Jens, som var ude at træne hund med Henry Nørtoft i Tvis en eftermiddag. Da det lakkede mod aften, erklærede Jens: - A'ska' hjem te' Alma. Hun troe' a er u' å' læ' gift for æ' moldvarper – å' det tro'e æ' kommun' for resten osse.

